

Постановленията бѣха отмѣнени и веднага изгорѣни; депутатитѣ, които чрѣзъ прѣдложенията си поддържаха възмутителитѣ бѣха арестувани.

Събранието имаше право да унищожи рѣшенията зети отъ него на сила, но обноската му съ хората, които го защитиха съ своята популярностъ, е една неблагодарностъ и недостойно отмѣстване.

Тие хора, Гужонъ, Барботъ, Субрани, Рошъ, Дюруа и Дюкенуа, бѣха осѣдени отъ воененъ съдъ и бѣха всички осѣдени на смъртъ. Рошъ се промушна съ ножъ, който сетнѣ минаваше отъ рѣка на рѣка; на ешафота закараха само трима отъ тѣхъ и тѣ бѣха едва живи. Тия силни и съ убѣждение хора заслужватъ си името което историята имъ е дала: „последнитѣ монтаняри“.

Слѣдъ тѣхното загинаване осѣжданията и заточенията се удвоиха.

Ободрени отъ тая печална побѣда роялиститѣ сиѣха маскитѣ си. Тѣ не се задоволиха само съ прѣслѣдването на лично скомпрометированитѣ членове на прѣжното правителство, но тѣ прѣслѣдваха и тие, които можаха да бѣдѣтъ укорени само съ заслугитѣ си оказани на Републиката. „Погубването на Републиката се кроеше отвредъ“, разказва Наполеонъ въ припомнянията си написани на острова Св. Елена.

Въ гнѣвътъ си контръ-революционеритѣ не пощадиха ни Жанъ-Бонъ Сентъ-Андре, ни Робертъ Линде, ни Карно. Въ най-несправедливото си и неблагодарно заслѣпяване тѣ издадоха приказъ за арестуванията на първитѣ двамина. Когато редътъ дойде до Карно, единъ гласъ извика въ Събранието: „Ще се одързостите ли да вдигнитѣ рѣка и върху тогова, който е организиралъ побѣдитѣ на нашитѣ армии?“ и посраменитѣ обвинители замлъкнаха.

На 1-й прериялъ, както и на 12 жерминалъ, бунтовницитѣ бѣха написали на шапкитѣ си: „Хлѣбъ и